

JODY
HEDLUND

EEN HAASTIG HUWELIJK

1

Vancouver Island

12 januari 1863

‘Ik ga het niet halen, Zoë.’

‘Klets niet zulke onzin.’ Zoë Hart klemde haar hand steviger om die van haar vriendin, alsof ze zo kon voorkomen dat Jane haar zou verlaten.

Er ontsnapte een kuchje uit Janes mond en de jonge vrouw drukte een kapotte doek tegen haar lippen. Ze slaagde erin om een diepe droge hoest te onderdrukken, maar kon niet verhullen dat er een helderrode bloedvlek ontstond in de doek.

Zoë sloeg een arm om haar vriendin heen, waardoor deze overeind bleef, en probeerde te doen alsof ze niet voelde hoe mager ze was. Niet dat Jane haar ondersteuning nodig had, want ze was sterk genoeg. Het was alleen heel moeilijk om op de been te blijven, omdat het stoomschip wild heen en weer slingerde in de ruwe wateren rond Vancouver Island.

‘Als we eenmaal aan land zijn, zul je je veel beter voelen,’ zei Zoë zo luid dat dokter Ash, die aan de andere kant van het dek stond, het wel moest horen. ‘Het enige wat je daarvoor nodig hebt, is vaste grond onder je voeten.’

De scheepsarts stond zachtjes maar indringend te praten met kapitein Verney, de gezagvoerder van de *HMS Grappler*. Hij krabde zich in zijn lange baard, maar liet niet blijken dat hij gehoord had wat Zoë zei.

Natuurlijk, ze had eerder die dag tegen dokter Ash gezegd wat ze ervan vond, en als het moest, zou ze het weer doen. Ze zou niet toestaan dat hij Jane van boord liet halen. Ze waren

de hele reis samen geweest – al vanaf het moment dat ze in september vertrokken waren uit Manchester en in Gravesend aan boord gingen van de *Robert Lowe*. En er was nu ook geen reden om hen te scheiden. Jane moest alleen maar van dit benauwde schip af en een paar dagen de gelegenheid krijgen om bij te komen.

Na 114 dagen op zee hadden ze het *allemaal* nodig om een paar dagen bij te komen. Ja, er was niets bijzonders gebeurd tijdens hun reis vanuit Engeland over de Atlantische Oceaan, om Zuid-Amerika heen, en over de Stille Oceaan omhoog naar Vancouver Island – hij was zelfs saai geweest, volgens de matrozen. Maar de reis had zijn tol geëist, met name omdat veel passagiers – zoals Zoë – al op sterven na dood waren voordat ze voet op dit schip zetten.

De voorraad proviand aan boord van de *Robert Lowe* was de afgelopen week gevaarlijk geslonken, waardoor alle passagiers strikt op rantsoen waren gezet. Het gerommel in Zoë's buik was echter niets vergeleken bij dat van die laatste vreselijke maanden in Manchester, toen ze geteisterd werden door hongersnood.

Kapitein Verney knikte met een ernstig gezicht naar dokter Ash, deed een stap achteruit en trok zijn blauwe jasje met de vele gouden strepen en versierselen recht. Vervolgens liet de man – hij was van middelbare leeftijd – zijn blik over de vrouwen op het dek glijden, alle 38 bruiden. Hij hoefde niets te zeggen, want Zoë kon zijn minachting voelen. Zijn gefronste wenkbrauwen en op elkaar geperste lippen zeiden genoeg.

Op de *Tynemouth* – het andere bruidsschip van de Columbia Mission Society, dat een paar maanden eerder naar Vancouver Island was gekomen – had een groep arme handarbeidsters uit Londen en een gelijk aantal rijke dames uit de middenklasse gezeten.

Als kapitein Verney weer zoiets had verwacht, was het geen wonder dat hij teleurgesteld was toen hij een lading werkloze katoenarbeidsters op zijn schip kreeg. Ze zagen er toen al

erbarmelijk uit, en door de maanden op zee was dat alleen maar verergerd.

Wellicht was de kapitein bezorgd dat de mannen in de kolonie hen niet als vrouw wilden hebben, dat ze niet aantrekkelijk genoeg waren. Misschien had hij besloten hen terug te sturen naar Engeland.

Zoë duwde een pluk van haar donkere haar onder haar gebreide hoofddoek en veegde met haar hand over haar wangen, in de hoop er minder goor uit te zien dan haar metgezellinnen, maar ze veronderstelde dat het niet zo was. Ze moesten de gelegenheid krijgen om zich op te frissen voordat ze de mannen zouden ontmoeten, dat zou hun kansen vergroten. Misschien moest ze dat voorstellen aan de kapitein van de *Grappler*.

‘Mag ik even jullie aandacht, alsjeblieft?’ vroeg kapitein Verney gebiedend.

De vrouwen hielden op met praten, draaiden zich om en keken naar hem. Het geluid van het stampen van de stoommachine onder hun voeten vulde de stilte, samen met dat van het uiteenspatten van de golven tegen de romp van het schip. Boven hun hoofd bolden dikke rookwolken op uit de schoorsteenpijp, waardoor de laaghangende bewolking vies grijs kleurde.

Nadat ze twee dagen geleden door de Straat van Juan de Fuca waren gevaren, had het nu en dan geregend. De meeste passagiers waren daarom in hun hut gebleven, hoewel ze veel liever buiten op het dek hadden gestaan om het prachtige beeld van hun nieuwe thuis in zich op te nemen. Ook nu liet Zoë haar blik afdwalen naar de bergen op het vasteland. Op de toppen lag sneeuw en de hellingen waren bedekt met dikke, donkergroene dennenbomen.

De bergen, de Fraser River Valley en hopelijk Zeke...

Voordat haar broer een jaar geleden wegvluchtte, had hij gezegd dat hij naar de goudvelden in Brits-Columbia en de Fraser River Valley ging. Wat als hij het niet had gehaald, of

zijn idee had opgegeven en ergens anders naartoe was gegaan? Het enige wat ze kon doen, was bidden dat ze hem zou vinden, zodat ze hem het nieuws kon vertellen waardoor hij eindelijk vrij zou zijn. En misschien – heel misschien – haar zou vergeven voor haar aandeel in alles wat er was gebeurd, waardoor hij zich gedwongen had gevoeld weg te gaan.

Ze duwde met haar hand tegen het buideltje onder haar rok, om zich ervan te vergewissen dat ze Zekes hangertje nog had, dat ze altijd bij zich droeg sinds hij het haar voordat hij wegvluchtte voor de voeten had geworpen.

‘We komen zo aan in James Bay,’ zei kapitein Verney. ‘Na mijn gesprek met dokter Ash over de ziekte die onder jullie heerst, heb ik echter besloten om pas aan land te gaan als de getroffensten naar het ziekenhuis in West Bay zijn gebracht.’

‘We hebben allemaal wel iets, kapitein,’ kon Zoë niet laten om op te merken. ‘Wil dat zeggen dat u ons allemaal naar het ziekenhuis laat brengen?’

‘Alsjeblieft, Zoë, probeer het te begrijpen.’ Dokter Ash trok aan zijn baard, zijn verweerde gezicht zat vol diepe groeven. ‘Als we Jane en Dora niet in quarantaine plaatsen, kan de rest van jullie niet aan land gaan. In elk geval niet zonder paniek te veroorzaken.’

‘Je weet maar nooit wie het nog meer heeft,’ hield Zoë vol. Byssinose, een vorm van stoflongen, kwam veel voor onder katoenarbeiders. Maar ze konden daarvoor hun leven niet stopzetten, ze moesten doorvechten en hopen op betere tijden. Als ze zich elke keer als er iets fout ging of ze ook maar enigszins kuchten, zorgen moesten maken, zouden ze het al lang geleden hebben opgegeven.

‘Juffrouw, ik voel me ertoe gedrongen om jullie allemaal in quarantaine te plaatsen,’ zei kapitein Verney, terwijl hij Zoë streng aankeek. ‘Maar als ik zonder vrouwen aankom in Victoria, zullen de wachtende mannen in opstand komen. Vooral omdat ze vanochtend ook al met elkaar op de vuist gingen toen de *Emily Harris* de andere passagiers afleverde.’

Nadat ze zondag in Esquimalt Harbor aan boord van de *Robert Lowe* hadden moeten blijven, wilde iedereen op maandagochtend heel graag van boord. De *Emily Harris* was vroeg gekomen om nieuwkomers het korte eindje naar de binnenhaven van Victoria over te varen. Zoë en de andere vrouwen hadden zowel gefrustreerd als verlangend toegekeken hoe het stoomschip weg pufte, terwijl zij achterbleven.

Nu ze op de *Grappler* zaten en er zo aan toe waren om aan land te gaan, wilde Zoë niet de oorzaak zijn van eventuele verdere vertraging. Maar ze kon toch niet toestaan dat ze Jane wegbrachten?

Jane maakte zich los van Zoë en zei: 'Ik ga wel.'

Zoë pakte Jane vast bij haar arm, maar haar vriendin wierp haar een boze waarschuwend blik toe. Feller dan Zoë haar de afgelopen dagen had zien doen.

'Ik kan evengoed in het ziekenhuis uitrusten als ergens anders,' zei Jane. Ze omkleemde met haar hand de doek, als om het te verbergen dat er bloed in zat.

Zoë aarzelde, niet in staat om haar vriendin te laten vertrekken. Iedereen wist dat het ziekenhuis de plek was waar mensen naartoe gingen om dood te gaan.

'Ik zal ervoor zorgen dat ik langsga bij de vrouwen,' zei dokter Ash, alsof hij Zoë's gedachten las.

'Het Royal Hospital is goed,' voegde de kapitein er nog aan toe, 'ze zullen daar zo goed mogelijk voor hen zorgen.'

Zoë keek naar Janes lieve maar bleke gezicht en zag haar ogen die diep in de oogkassen lagen, haar uitstekende jukbeenderen. De vastberaden jonge vrouw die Zoë ontmoet had op de dag dat ze voor de eerste keer haar moeder verving in de kaarderij van de Soho Factory, bestond niet meer.

Jane had Zoë niet gevraagd waarom ze er was en haar niet verraden, en Zoë was haar daar zeer dankbaar voor geweest. Toen Jane haar stilletjes alle stappen van het kaardproces – het kammen en reinigen van de katoenzels – had laten zien, had Zoë haar bewonderd. En toen Jane gedaan had alsof ze Zoë's

tranen niet zag toen haar moeder stierf, had Zoë besloten dat ze haar voor eeuwig trouw zou blijven. Pas weken later kreeg de chef in de gaten dat Zoë de plaats had ingenomen van haar moeder. Tegen die tijd deed ze haar werk zo efficiënt, dat de chef haar in dienst had gehouden.

Plotseling kreeg Zoë een brok in haar keel, maar ze slikte hem weg. Jane mocht lichamelijk nog een schim zijn van wie ze ooit was, het lieve karakter van haar vriendin was niet veranderd.

‘Je moet niet denken dat je zo gemakkelijk van me afkomt,’ zei Zoë, terwijl ze Janes bontgekleurde sjaal bij haar om de nek wikkelde. Zoë had hem tijdens de reis gebreid van restjes garen. Had ze maar meer materiaal, dan kon ze een dikke trui voor haar breien. ‘Ik kom je zo vaak bezoeken als ik kan.’

‘Nee,’ zei Jane met een aarzelende glimlach, ‘je zult het veel te druk hebben om alle mannen die je willen hebben van je af te slaan.’

Zoë dwong zich om ook te lachen en schertste terug: ‘Ik zal ervoor zorgen dat ik er ook een voor jou bewaar.’

Jane knikte, maar begon vervolgens te hoesten. Ze struikelde, en zou gevallen zijn als dokter Ash haar niet had opgevangen. Voorzichtig nam hij haar mee, terwijl meneer Reece, hun chaperon, en zijn vrouw met Dora, de andere zieke vrouw, naar stuurboord liepen.

Zoë kreeg opnieuw een brok in haar keel, en er schoten allerlei beelden door haar hoofd van haar vader die samen met haar moeder de straat uitliep om naar de medische hulppost te gaan. Haar moeder liep krom, zo vaak moest ze hoesten. Het was de laatste keer dat Zoë haar levend had gezien.

Een aantal andere vrouwen gaf Zoë een klopje op haar arm of probeerde haar op te beuren. Ze zag in hun ogen echter een zekere berusting, hetgeen haar alleen maar boos maakte. Het ging gewoon helemaal goedkomen met Jane. Na alles wat ze samen hadden meegemaakt in de maanden dat ze zonder werk zaten en vervolgens op zee, zou Zoë ervoor zorgen dat

er ook eens iets goeds zou gebeuren.

Toen de *Grappler* de laatste bocht naar James Bay indraaide, beval de kapitein de vrouwen om benedendeks te wachten tot Jane en Dora werden opgehaald door een bevoorradingsboot van de Royal Navy. Zoë veronderstelde dat de kapitein de indruk wilde wekken dat de zieke vrouwen gescheiden waren gehouden van de rest. In werkelijkheid hadden ze echter de hele reis met elkaar in de benauwde derdeklashutten gezeten. Ze waren al blootgesteld aan de ziekte, daar was nu niets meer aan te veranderen.

Ten slotte viel de motor van het stoomschip stil, en tot hun grote verbazing hoorden Zoë en de andere vrouwen gejuich, geschreeuw en gefluit.

‘Zijn dat de mannen die op ons wachten?’ vroeg een van de vrouwen, met grote ogen van angst en stress.

‘Ik hoorde kapitein Verney zeggen dat er honderden kerels aan de oever staan,’ zei een andere.

‘k Heb er maar één nodig,’ mengde Zoë zich in hun gesprek. ‘De juiste.’

‘Een knappe?’

‘Ja, een knappe kerel, die goed kan zoenen.’

De vrouwen giechelden om Zoë’s onbezonnen opmerking.

‘Hoe weet je of ie goed kan zoenen?’

‘Dat zal ik moeten uitproberen.’

Deze opmerking leidde tot nog meer gelach.

‘Tuurlijk moet ie ook rijk zijn,’ grijnsde ze. ‘En bereid om me mee te nemen de bergen in om Zeke te zoeken.’

‘Ben je van plan om een bord omhoog te houden met daarop je wensen?’ vroeg iemand plagerig.

‘Zou ik best kunnen doen,’ antwoordde ze eveneens plagerig. Zoë was met haar negentien jaar niet de jongste vrouw van de groep, maar ook niet de oudste. Met haar lange ravenzwarte haar en prachtige groene ogen leek ze heel erg op haar moeder, zei iedereen altijd, en zij werd altijd beschouwd als een van de knapste vrouwen van Manchester. Zelfs toen

mama wegteerde op haar sterfbed, was ze nog steeds mooi.

Zoë nam aan dat haar vader het daarom zo moeilijk had gehad met de dood van haar moeder. Zijn vrouw was zijn bron van schoonheid geweest te midden van de somberheid en ellende in hun leven. Ze was oprecht voor hen allemaal de schoonheid zelve geweest, zowel in lichamelijk als geestelijk opzicht. En toen ze was overleden, was ook de goedheid verdwenen die hen bij elkaar had gehouden. Zonder haar viel het gezin helemaal uiteen.

‘Jij hebt binnen de kortste keren een knappe vent,’ zei Kate, die naast Zoë op de onderste trede stond van de trap die hen van hun dek naar boven zou brengen.

‘Jij ook.’ Zoë trok aan de lange blonde vlecht van het meisje, hetgeen haar een glimlach opleverde. Kate Millington was een jaar jonger, maar opgegroeid in dezelfde buurt als Zoë en altijd als een klein zusje voor haar geweest. Het was moeilijk voor te stellen dat de knappe jonge vrouw oud genoeg was om te trouwen.

‘Jammer dat Jeremiah niet rijker en knapper was,’ vervolgde Kate. ‘Dan had je met hem kunnen trouwen en hadden jullie niet van huis weg hoeven te gaan.’

Kates oudere broer Jeremiah was een goede vent, een van Zekes beste vrienden. Maar Zoë had nooit veel oog voor hem gehad, noch voor andere mannen. Eerst had ze het te druk met haar werk in de katoenfabriek. En toen ze later uitgestoten was door de andere vrouwen, had ze haar dagen gevuld met het verzorgen van Eve, het kindje van haar zus Meg, en geprobeerd de honger en haar vaders dronken woede-uitbarstingen te overleven.

‘Tijd om aan land te gaan!’ werd er geroepen vanaf het dek boven hen. Een paar minuten later stonden de vrouwen bij elkaar aan de reling op het hoofddek, en namen het tafereel voor hen in zich op: het kleine maar uitgestrekte stadje Victoria bij de haven, met nog meer imposante, dikke dennenbomen overal waar de bodem niet was vrijgemaakt om plaats te maken voor de nieuwe kolonie.

Zoë zocht naarstig tussen de boten en schepen in de drukke haven, tot ze een bevoorradingsboot van de Royal Navy zag die in oostelijke richting roeide met twee vrouwen aan boord, ze zaten er met gebogen hoofd en hangende schouders.

‘Jane,’ riep ze, al kon haar vriendin haar niet horen vanwege het geschreeuw van de mensen die langs de oever stonden.

Zoë voelde een doffe bonzende pijn in een van haar slapen. Ze haalde diep adem en masseerde de plek. Er was geen tijd voor hoofdpijn. Vandaag niet. Ze moest een manier zien te vinden om bij het ziekenhuis te komen, en haar best doen om haar vriendin te redden. Jane mocht niet doodgaan, want ze was al te veel kwijtgeraakt.

2

Abe Merivale was niet een man die snel bloosde, maar een rode gloed had de weg naar boven gevonden in zijn lichaam, naar zijn hals, helemaal tot aan de wortels van zijn blonde haar. Hij wendde zijn blik af van Pete, die met zijn aanstaande bruid stond te zoenen, en keek naar de gelaagde chocoladetaart die op de middelste werktafel stond.

Het hielp niet echt dat hij wegkeek. Abe zag nog steeds Petes gespreide hand op Arabella's onderrug liggen, waarmee hij haar dicht tegen zich aan duwde. En hij kon ook nog steeds horen dat hun monden elkaar gretig hadden gevonden, en dat ze zwaar ademden.

Toen een van hen zachtjes kreunde, kreeg Abe het opnieuw warm, en plotseling verlangde hij erg naar Lizzy. Hoelang was het geleden dat hij haar voor het laatst had gezien?

In zijn hoofd turfde hij de jaren die hij inmiddels diende in Brits-Columbia: van 1860 tot nu. Was hij echt al bijna drie jaar bij Lizzy vandaan?

De tijd was snel gegaan, en meestal had hij het te druk om aan Lizzy te denken, laat staan fysiek naar haar te verlangen. Maar nu, hier, op dit moment, nu Petes en Arabella's hartstocht voor meer hitte in de bakkerij zorgde dan de ovens, trok Abe aan zijn kraag en probeerde hij er niet aan te denken hoezeer hij naar Lizzy verlangde.

Nog maar twee jaar, hield hij zich voor. Twee nog, dan had hij voldaan aan zijn verplichting in de koloniën en kon hij terug naar Yorkshire en Lizzy. Hij was al over de helft. Voordat hij het wist, zouden ze getrouwd zijn, en dan kon hij haar de rest van zijn leven elke dag zoenen.

Hoewel Abe het niet wilde, dwaalde zijn blik weer af naar Pete, naar de hand die nog steeds bezitterig tegen Arabella's rug duwde, en de andere hand die teder tegen haar wang lag. Toen Petes mond afdaalde naar Arabella's kaak, wendde Abe met een ruk zijn blik af en schraapte zijn keel.

Pete maakte zich los van zijn vrouw, keek Abe aan en zei grinnikend: 'Zo doe je dat, beste vriend. Voor het geval je het je afvroeg.'

'Dat deed ik niet.' Abe probeerde het droog te laten klinken.

'Dan weet je niet wat je mist.' Pete stal nog een kus van Arabella, deze keer een vlugge maar niet minder hartstochtelijke, waardoor Abe opnieuw overvallen werd door verlangens die hij geprobeerd had te negeren. Had hij Wanda maar nooit ontmoet... Was hij maar nooit naar haar huis gegaan...

Abe bad een stil gebed van berouw, wat hij bijna dagelijks deed, en vroeg God hem te verlossen van de verleiding, zodat hij zijn zuiverheid niet verder in gevaar zou brengen. Nee, Lizzy en hij waren niet officieel verloofd, maar al vanaf hun jeugd bevriend, en hij wist al heel lang dat zij de perfecte vrouw voor hem was.

Toen de Society of the Propagation of the Gospel hem een functie had aangeboden waarin hij vijf jaar lang kerken zou stichten in Brits-Columbia, had hij Lizzy gevraagd of ze op hem wilde wachten, en ze had natuurlijk ja gezegd. Ze had begrepen hoe kapot hij was van het arbeidersoproer, waardoor er talloze doden waren gevallen in zijn parochie in Sheffield. Dat hij een tijdje geen pijn wilde voelen, maar behoefte had aan een nieuw perspectief. Niemand had hem altijd beter begrepen dan zij.

Uit de brieven die ze hem trouw schreef, maakte hij op dat ze druk was met het geven van muzieklessen en het doen van liefdadigheidswerk. De laatste hadden zo vol gestaan met haar activiteiten, dat hij zich afvroeg of ze hem miste. Als hij twijfelde aan haar liefde, bedacht hij dat hij zelf in zijn brieven ook hoog op gaf over de dingen die hij deed. Door

zijn werk in Yale en de goudzoekerskampen had hij weinig tijd om naar haar te verlangen. Al schreef hij haar regelmatig terug, hij moest toegeven dat zijn brieven soms wel erg kort en gehaast waren.

Niettemin was Lizzy de liefde van zijn leven. Ze was elegant en verfynd, evenwichtig en zachtaardig. Als hij terugging naar huis en weer een baan aannam als predikant, zou ze naadloos in zijn leven passen en het soort levensgezellin zijn waarvan hij altijd had gedroomd. Hun ouders hadden van harte ingestemd met hun relatie, en Lizzy's moeder was al jaren bezig met de planning van hun bruiloft.

Hoewel hij heel zeker wist dat Lizzy *de* vrouw voor hem was, had hij haar nog nooit gekust, behalve de ochtend waarop hij uit Engeland vertrok – als je de smakkerd op haar voorhoofd een echte kus mocht noemen. Achteraf gezien had hij er meer passie in willen leggen. Misschien niet zoals Pete met Arabella had gezoend. Of de manier waarop Wanda hem had gekust. Maar hij had ongetwijfeld wel iets meer passie kunnen tonen, of niet?

Abes blik gleed naar Arabella's fijne gezichtje, haar roze wangen en verrukte ogen, die opkeken naar Pete.

Zouden Lizzy en hij ook zo naar elkaar kijken, met zo veel verlangen? Zou hij haar ook vasthouden en tegen zijn lichaam duwen? Haar ook kussen tot ze bijna geen adem meer kreeg?

Bij deze schaamteloze gedachten steeg een warme gloed door zijn bovenlichaam op naar zijn hals. Lizzy en hij waren te verlegen en te preuts om dit te doen, en hij vermoedde dat als ze elkaar op een dag hun liefde zouden tonen, dit beperkt zou blijven tot in het donker zoenen onder de dekens. Hij kon echter niet ontkennen dat zijn verlangen groter werd.

Alsof Pete vermoedde in welke richting Abes gedachten gingen – of omdat hij zag dat diens gezicht rood werd – fronste hij zijn wenkbrauwen en zei: 'Ga naar de kade en zoek een bruid uit.'

Arabella had op de *Tynemouth* gezeten, het bruidsschip dat

in september was gearriveerd. Pete had haar al meteen de eerste dag dat hij haar zag geclaimd, maar het had hem twee weken gekost om haar hart te veroveren. Nu hij het huwelijksgeluk had gevonden, vond hij dat iedereen een vrouw van een bruidsschip moest nemen.

De plaatselijke krant, de *British Colonist*, had vol gestaan met berichten over het laatste bruidsschip, dat vandaag zou aankomen. Met daarin allemaal loftuitingen over de nieuwe lading voorbeeldige vrouwen die door juffrouw Rye en de Columbia Mission Society waren gestuurd.

Maar Abe was niet geïnteresseerd. 'Ik red het voorlopig prima in mijn eentje,' zei hij.

'Een wijs iemand vertelde me eens dat God gezegd heeft dat het niet goed is dat de mens alleen is.'

Abe had spijt als haren op zijn hoofd dat hij Pete over het Bijbelaars had verteld, want zijn vriend herinnerde hem er voortdurend aan. 'Ik ben niet alleen. God is altijd bij me, waar ik ook ga. En bovendien heb ik Lizzy.'

Pete keek hem nu schalks aan en vroeg: 'Waar wacht je dan op? Zeg tegen Lizzy dat ze het eerstvolgende schip hiernaartoe moet nemen om met je te trouwen.'

Abe richtte zich op tot zijn volledige twee meter lengte, zijn spieren spanden zich. Hij wilde niet toegeven dat hij Lizzy al had uitgenodigd, dat hij haar afgelopen herfst een brief had gestuurd waarin hij haar gevraagd had te komen en met hem te trouwen. Want dan moest hij uitleggen dat hij over de schreef was gegaan met Wanda, en daar zo wanhopig over was geweest, dat hij niet meer naar Lizzy schreef.

Een behoorlijke tijd later had hij spijt gekregen van zijn overhaaste brief, en gewild dat hij trouw was gebleven aan zijn besluit om te wachten met trouwen. Hij wilde immers niet dat Lizzy de gevaren moest doorstaan van de lange reis. Haar niet blootstellen aan het harde leven in de wildernis in de bergen, niet confronteren met de ontberingen van zijn nederige bestaan.

Maar misschien was het verkeerd van hem geweest te denken dat ze moesten wachten tot hij zijn vijf jaar dienst erop had zitten. Als ze maar genoeg naar hem verlangde, zou ze toch graag het ongemak trotseren om bij hem te zijn? Hij kon zich niet voorstellen dat een vrouw als Lizzy hem hier wilde helpen met zijn werk, maar als ze het wel wilde?

Terwijl er allerlei gedachten over Lizzy door zijn hoofd gingen, zei hij Pete en Arabella gedag. Hij trok zijn dikke overjas dicht en dook ineens tegen de winterkou en sleepte zich moeizaam voort door de modderige straat. Hoewel hij probeerde niet onder de modder gespetterd te worden door de paarden en wagens die langsreden, was aan het einde van de Humboldt Street zijn net gewassen broek helemaal vies.

Hoe zou het Lizzy hier vergaan? Wat zou ze vinden van de modder? In de goudzoekerskampen in het dal van de rivier was het nog veel erger. En wat zou ze vinden van zijn kleine blokhut? Of van het ruige stadje Yale, zijn thuisbasis?

Bij het vooruitzicht samen te zijn, zou ze vast en zeker de negatieve kanten vergeten. Bovendien was – ondanks de sobere levensomstandigheden – de schoonheid van de omgeving ongeëvenaard. Hij keek naar de bergtoppen in de verte, en begon een van zijn favoriete liederen te fluiten: *Stilte over alle landen*.

Toen hij de hoek omliep, de haven zich voor hem uitstreckte en hij de menigte zag die langs de oever stond, bleef hij abrupt staan en hield hij op met fluiten. Op de kaden, in de afgemeerde boten en op de hekken: overal zaten en stonden mannen te wachten.

‘Lieve help,’ zei Abe en zijn mond zakte langzaam open. Er zwermden minstens duizend mannen rond langs de oever. Hoopten ze allemaal een bruid te vinden? Of waren sommige alleen maar komen kijken?

Er ging een gejuich op, en zijn blik gleed naar twee bevoorradingsboten die aanlegden aan een kade die afgezet was door agenten. Even later klauterden de vrouwen uit de boten, en

Abe keek gefascineerd toe, niet in staat om zich los te rukken van wat hij zag. Hij was niet in Victoria geweest toen de *Tynemouth* daar aankwam en had alleen maar opgesmukte verhalen uit de tweede hand gehoord – dat wil zeggen, hij vermoedde dat de verhalen waren opgesmukt.

Misschien hadden de goudzoekers toch niet overdreven.

Toen de vrouwen vervolgens langs een met touwen afgezet pad liepen, hield hij min of meer zijn adem in en vroeg zich af of een van de mannen net zo moedig was als Pionier toen de vrouwen van de *Tynemouth* aan land waren gekomen.

Voor zover Abe had begrepen, had de jonge goudzoeker een knap meisje uitgekozen uit de groep, was hij op haar afgestapt en had hij haar tweeduizend pond geboden om met hem te trouwen. Sophia had slechts één tel gearzeld, en toen ja gezegd. En nog geen week later had Abe hun huwelijk voltrokken.

Abe was natuurlijk geen voorstander van zo'n haastig huwelijk. Op de ochtend van de bruiloft had hij een lang gesprek gehad met Pionier, waarin hij hem aangemoedigd had na te denken over uitstel, zodat hij de kans kreeg om Sophia beter te leren kennen. Maar Pionier had volgehouden dat zij de ware was.

Het laatste wat Abe van Pionier en Sophia had gehoord, was dat ze in Johnson's Creek woonden, waar Pionier zijn winstgevende mijngebied had. Voor zover Abe wist, ging het goed met het stel, maar hij zou het pas zeker weten als hij na de dooi in het voorjaar zijn ronde te paard zou doen.

'*Ga naar de kade en zoek een bruid uit,*' weerklonk Petes plagerige opmerking van daarstraks in Abes hoofd, en hetzelfde verlangen als daarstraks voelde nu als een stomp in zijn maag. Hij moest door naar de Christ Church Cathedral, waar hij een bespreking had met bisschop Hills. Het lukte hem echter niet om zijn voeten in beweging te krijgen, en hij bleef staan kijken naar de vrouwen van het bruidsschip.

Ze droegen eenvoudige rokken en capes, zoals te doen

gebruikelijk in de arme arbeidersklasse. Hun kleding was vies, waardoor de vrouwen er bijna armoedig uitzagen. Daarnaast waren de vrouwen bleek en mager door hun maanden op zee. En ze hadden een bepaalde onschuld en aantrekkingskracht, wat hen onderscheidde van de prostituées in Victoria en de mijnstadjes.

Abes aandacht werd getrokken door iets wat bijna aan het eind van de kade gebeurde. Iemand had een van de bruiden aangesproken, en ze was blijven staan. Terwijl ze glimlachte naar de man, verschenen er kuiltjes in haar wangen.

De man stak zijn hand uit en trok haar hoofddoek naar beneden. Haar lange donkere haar viel naar voren langs haar gezicht, waardoor ze er nog knapper uitzag. Ze sloeg tegen zijn hand en haar blik werd boos. Haar reactie moest haar nog aantrekkelijker hebben gemaakt voor de man die zijn oog op haar had laten vallen, want hij rukte haar cape af, waardoor haar vrouwelijke figuur goed zichtbaar werd.

Ze fronste haar donkere wenkbrauwen en keek alsof het onwerde, en trok met een ruk haar cape weer om haar schouders. Ze zei iets tegen de man, maar vanwege de afstand en de commotie kon Abe niet horen wat het was.

De man legde zijn hoofd in zijn nek en lachte, duidelijk tevreden met de pit van de vrouw. Toen hij breed grijnsde naar een van zijn maten, herkende Abe het zwarte gezicht van de jongeman: het was Dexter Dawson. Of Dex, zoals hij bekend stond in de mijnstadjes.

Overall waar ze kwamen, veroorzaakten Dex en zijn mannen problemen vanwege hun zuip- en vechtpartijen en de onenigheid die ze veroorzaakten. Ze bleven nooit lang genoeg op één plek om er rijk te kunnen worden, maar op de een of andere manier leken ze altijd genoeg goud te hebben. Abe wist het niet zeker, maar hij veronderstelde dat Dex en zijn mannen roofden van de karavanen die beladen met goud uit de bergen terugkeerden naar New Westminster en Victoria.

Hij zag de knappe vrouw wegbenen en plotseling werd hij

ongerust. Dexter Dawson dacht toch zeker niet met een van de vrouwen van het bruidsschip te trouwen? Hij was knap, charmant en populair bij de vrouwen in de kroeg, maar had niet het recht om zich met deze pas gearriveerde bruiden te bemoeien. Ze waren zeker niet de halve wereld over gereisd om verstrikt te raken in het web van kerels als Dex.

Abe haalde zijn brede schouders op en perste zijn lippen op elkaar. Misschien moest hij eens langs bij de chaperons of praten met een van de leden van het welkomstcomité, en hen waarschuwen voor Dex zodat ze de net gearriveerde vrouwen konden adviseren om bij hem uit de buurt te blijven.

Er waren zo veel godvruchtige en rechtschapen kerels in de kolonie op zoek naar een vrouw, dat ze genoeg geschikte opties hadden. Hij hoopte alleen vurig dat ze de tijd zouden nemen om een verstandige keuze te maken.

DE POSTORDERBRUIDEN

3

Soms is haastige spoed wel degelijk goed

Als Zoë Hart werkloos raakt, besluit ze met een postorderbruidenschip te emigreren naar Amerika om daar een beter leven te vinden. Ook hoopt ze haar broer terug te vinden, die lang geleden is vertrokken omdat hij een misdaad heeft begaan.

Bij aankomst ontmoet ze de plaatselijke predikant Abe Merivale. Hij heeft kort daarvoor een weeskind gevonden en vraagt Zoë om de zorg voor het kind op zich te nemen. Wanneer hij verneemt dat zijn verloofde in Engeland plotseling met een andere man is getrouwd, is hij compleet uit het veld geslagen.

Dan krijgt Zoë een aanzoek van iemand met een dubieuze achtergrond, die belooft haar te helpen haar broer te vinden. Om Zoë uit deze lastige situatie te redden en haar toekomst en die van het kind te verzekeren, stelt Abe een verstandshuwelijk voor. Zoë is in het verleden al vaak genoeg gekwetst en wil haar hart niet meer openstellen voor een man, dus wat haar betreft blijft hun huwelijk een zakelijke overeenkomst. Abe vindt dat prima... of toch niet?

Jody Hedlund schrijft historische romans met sterke vrouwen in de hoofdrol. *Een haastig huwelijk* is het derde los te lezen deel in de serie *De postorderbruiden*. Eerder verschenen *Het bruidsschip* en *De juiste keuze*

NUR 342

ISBN 978 90 297 3239 0

9 789029 732390

KokBaekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT